

VĒSTĪJUMS NO REĢIONA PREZIDIJA

Izpirkšanas dāvana

Prezidents Rendals K. Benets

1. padomnieks Eiropas Austrumu reģiona prezidijā

Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana ir ne tikai pats nozīmīgākais un svarīgākais notikums visā cilvēces vēsturē, — tā ir brīnumaina dāvana no mūsu mīlošā Debesu Tēva un Viņa vienpiedzimušā Dēla. Prezidents Gordons B. Hinklijs ir mācījis: „Galū galā, kad tiks izvērtēta visa vēsture, kad tiks izpētītas cilvēka prāta visdziļākās dziļes, nav nekā tik brīnišķīga, tik majestātiska, tik nozīmīga kā šī labvēlības izpausme.” (Prezidents Gordons B. Hinklijs, Augstākā prezidija Ziemassvētku svētkrīdis, 1994. g. 4. dec.)

Elders Brūss R. Makonkijs rakstīja: „Visā pestīšanas iecerē nekas savā nozīmīgumā nav salīdzināms ar vispārāko no visiem notikumiem — Tā Kunga Izpirkšanas upuri. Tas ir vissvarīgākais notikums, kas jebkad noticis pasaules radīto lietu vēsturē, tā ir klīns, uz kuras nostiprināts evaņģēlijs un viss pārējais.” (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 403.–404. lpp.)

Mūsu Glābēja Izpirkšanas upuris bija labprātīgs un brīvprātīgs upuris, un to motivēja Glābēja pilnīgā, tīrā un beznosacījuma mīlestība pret Viņa Tēvu

un pret katru no mums. Mūsu Debesu Tēva gatavība pieļaut, lai Viņa Pirmdzimtais ciestu, asiņotu un mirtu mūsu dēļ, kā arī mūsu Pestītāja brīvprātīgi veiktais Izpirkšanas upuris ir vislielākās mīlestības izpausmes visā vēsturē.

Pateicoties Viņa īstenotajai Izpirkšanai, mēs visi bez nosacījumiem saņemsim augšāmcelsšanās un nemirstības dāvanas — varēsim mūžīgi dzīvot godpilnos, augšāmceltos ķermeņos. Ja uzticīgi dzīvosim pēc Jēzus Kristus evaņģēlija un pielietosim savā dzīvē brīnumaino grēku nožēlošanas dāvanu, mēs varēsim atkal dzīvot kopā ar mūsu Debesu Tēvu mūžīgajās ģimenēs.

Labprātīgi kalpojot mūsu brāļiem un māsām, mēs izrādām savu pateicību mūsu Tēvam debesīs un mūsu Glābējam. Kā mācījis elders M. Rasels Nelsons: „Tieši tādēļ mēs atsaucamies uz Tā Kunga aicinājumiem. Kad mēs aptveram Viņa brīvprātīgi veikto Izpirkšanu, jebkādas domas par upuriem, ko mēs veicam, pilnībā aizēno dziļi izjusta pateicība par iespēju kalpot Viņam.” (Elders Rasels M. Nelsons, 1996. g. oktobra vispārējā konference.)



Reiz Skolotājam tikai jautāts: „Kurš ir augstākais bauslis bauslībā?” Jēzus atbildēja: „Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais bauslis.” Un pēc tam Viņš piebilda: „Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.” (Mateja 22:36–39.)

Mūsu mīlestība pret mūsu Debesu Tēvu un Viņa mīloto Dēlu, kā arī pret mūsu brāļiem un māsām motivē katru no

**Prezidents
Rendals K.
Benets**

mums labprātīgi, brīvprātīgi un priecīgi piedalīties glābšanas darbā, sniedzot tajā savu ieguldījumu. Mūsu mīlestība pret Dievu un mūsu līdzcilvēkiem mudinās mūs dedzīgi palīdzēt mūsu līdzcilvēkiem baudīt Jēzus Kristus evaņģēlija svētības.

Labprātīgi kalpojot Dievam un Viņa bērniem, katrs no mums pieredzēs lielu prieku. Augstākais prezidijs ir apsolijs: „Ja tu pazemīgi, ar lūgšanu sirdī kalposi Tam Kungam, Viņš tevi atalgos un bagātīgi svētīs. Kalpojot Viņa bērniem, tu piedzīvosi iepriekš neizjustu laimi.” (Augstākā prezidija vēstījums, *Sludini Manu evaņģēliju*, v.)

Es liecinu, ka Jēzus ir Kristus, Svētais Mesija. Viņš ir mūsu Glābējs un Pestītājs. Viņš patiesi ir Ceļš, Patiesība, pasaules Dzīvība un Gaisma. Viņš patiešām ir vienīgais Ceļš, un „nav neviena cita ceļa vai vārda, dota zem debesīm, ar ko cilvēks varētu tikt izglābts Dieva valstībā”. (2. Nefija 31:21.)

Kaut mēs allaž būtu pateicīgi mūsu Debesu Tēvam un mūsu Glābējam par Kristus īstenoto Izpirkšanu un par Viņu tīro, pilnīgo, beznosacījuma un bezgalīgo mīlestību. Kaut ikviens no mums izrādītu savu mīlestību pret mūsu Debesu Tēvu un mūsu Glābēju, mīlot un labprātīgi un dedzīgi iesaistoties savstarpējā kalpošanā. ■

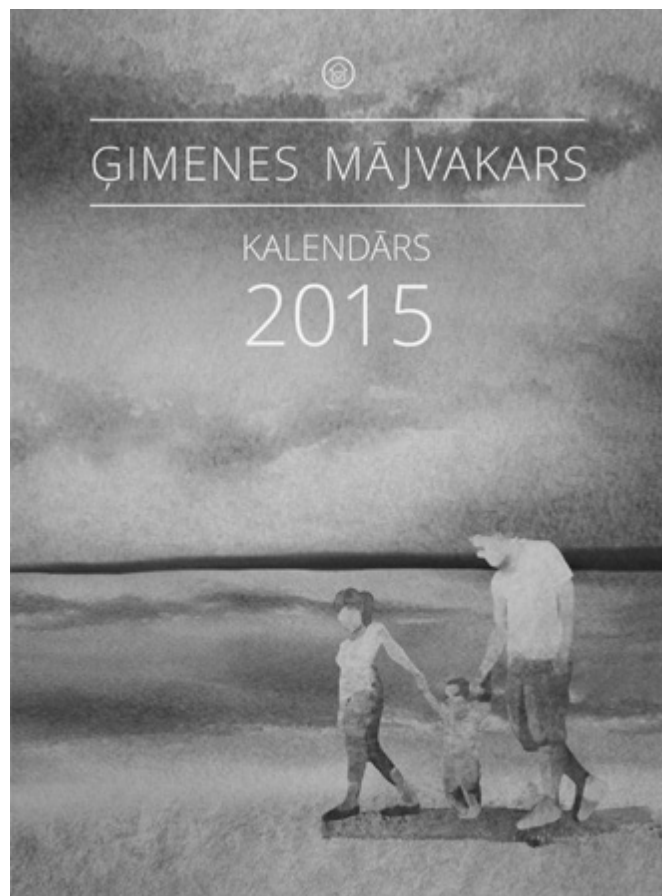
2015. gada iknedēļas ģimenes mājvakaru kalendārs

Reģiona prezidijs ir izskatījis Pozitīvās atsauksmes par 2014. gada ģimenes mājvakaru kalendāru, kas tika izdots un izsniegts visām mūsu ģimenēm šī gada janvārī un februārī. Šis kalendārs bija lielisks ideju avots un glīts atgādinājums par lielajām svētībām, ko saņems vecāki un bērni, kuru ģimenes regulāri notur šādas pirmdienas vakaru sanāksšanas.

Tika nolemts apgādāt ģimenes ar šādu uzskatāmu palīg līdzekli arī šogad, veicot nelielas izmaiņas. Šoreiz kalendārs tiks veidots kā nedēļas plānotājs, kur ietvertas idejas katram pirmdienas vakaram, ieskaitot garīgo domu, citātus no Svētajiem Rakstiem, ieteikumus ģimenes spēlei vai aktivitātei un saldumu recepti.

Ņemot vērā ievērojamo lappušu skaitu un drukas izmaksas, 2015. gada ģimenes mājvakaru kalendārs netiks izdots papīrformātā, bet izplatīts elektroniskajā formātā: 1) pdf failā, ko varēs lejupielādēt savā datorā vai planšetē un, ja nepieciešams, izdrukāt lappusi pa lappusei, un 2) tiešsaistē. Ikvienam savā datorā vai mobilajā ierīcē būs pieejama arī īpaši izstrādāta mājaslapa.

Saiti uz pdf failu vai tiešsaistes materiālu „2015. gada ģimenes mājvakaru kalendārs” var



atrast vietnē fhe.ldschurch.lv/fhe-calendar-2015.

**Kalendāra vāks
latviešu valodā**

Tāpat kā pagājušogad mēs iesakām noturēt īpašu sanāksmi visiem pieaugušajiem Baznīcas locekļiem, lai sniegtu viņiem informāciju par šo kalendāru un pārrunātu to, cik svarīgi noturēt iknedēļas ģimenes mājvakarus.

Kalendārs ir pārtulkots armēņu, bulgāru, igauņu, latviešu, lietuviešu, krievu un ukraiņu valodās. ■

Stokholmas tempļa darbinieki viesojas Rīgas draudzēs

Nikolajs Šostaks, Rīgas 1. draudzes prezidents

2014. gada 29. novembrī Rīgā viesojās Stokholmas tempļa darbinieku grupa kopā ar tempļa prezidenta 1. un 2. padomnieku un viņu sievām. Tas nebija vienkāršs izklaides brauciens, lai apskatītu Rīgas pilsētu, bet tas bija īpašs ar to, ka brāļi un māsas no Zviedrijas bija tam īpaši gatavojušies, mācoties dziesmas un sagatavojot vairākas uzstāšanās, un sniedzot savas liecības par mūsu Glābēju, Jēzu Kristu, un tempļi.

Rīgas 1. un 2. draudzes locekļi uzzināja par Ziemassvētku tradīcijām Zviedrijā, noklausījās Ziemassvētku dziesmas tempļa darbinieku izpildījumā un dzirdēja iedvesmotas liecības. Pēc tam,

kad noslēdzās garīgais vakars, visi kopā baudījām zviedru brāļu un māsu sarūpēto cienastu — pi-parkūkas no Zviedrijas un zviedru Ziemassvētku dzērienu. Liels paldies viņiem par to stipro liecību garu, ko viņi atveda no Stokholmas tempļa. ■



Uzstājas Stokholmas tempļa darbinieki

Uzziniet vairāk par Palīdzības biedrību, lasot mūsu avīzīti

Palīdzības biedrības prezidijs, Rīgas 1. draudze

Jau pirms vairākiem gadiem ideja par avīzīti nāca no māsas, kura jau vairākus gadus dzīvo Anglijā, apmeklēja vietējo draudzi un nav zaudējusi saikni ar māsām Latvijā. Sākotnēji šo ideju īstenojām, veidojot avīzi māsām, kuras ir aktīvas baznīcā, lai mēs varētu labāk iepazīt cita citu.

Šobrīd idejas ir plašākas un mēs vēl tās pilnveidojam, lūdzot To Kungu pēc iedvesmas. Caur avīzi „Palīdzības biedrības ikmēneša vēstis” vēlamies atjaunot saikni ar tām māsām, kuras jau ilgāku laiku nav aktīvas, lai viņas zinātu, ka vienmēr ir gaidītas

un nejustos kā svešinieces atgriezoties. Jaunpievērstās māsas lūdzam iepazīstināt ar sevi un uzrakstīt nelielu liecību. Informējam par to, ko mācamies šajā mēnesī, kādi priecīgi notikumi ir mūsu dzīvē, aicinām uz pasākumiem gan Palīdzības biedrībā, gan draudzē. ir arī garīgā doma, kas saistīta ar mūsu ikmēneša izaicinājumu, piemēram, oktobris mums bija tīras valodas mēnesis, novembrī katra centāmi lasīt Svētos Rakstus vismaz 15 minūtes dienā, decembrī, atceroties Jēzus Kristus piedzimšanu, domājam kādu dāvanu,



Palīdzības biedrības māsas pasākuma laikā

ko uzdāvināt Viņam. Studējot Svētos Rakstus, mēs iemācāmies evaņģēlija principus, un šie izaicinājumi palīdz mums pielietot tos savā dzīvē.

Domājam, ka, informējot par to, ko darām Palīdzības biedrībā, kļūsim vairāk vienotas ar māsām, kuras nevar apmeklēt baznīcu

katru svētdienu. Avīzi nosūtām elektroniski vai pa pastu, ieliekot zīmīti ar tālrūņa numuru, lai māsa varētu paziņot, ja nevēlas saņemt šādus sūtījumus. Mēs ceram, ka šī avīze palīdzēs mums vairāk sajust Svētā Gara ietekmi un sasniegt kopīgu mērķi — atgriezties pie Debesu Tēva. ■

VIETĒJO PĒDĒJO DIENU SVĒTO BALSIS

„Un kā lai sludina, kad nav sūtīti?” (Romiešiem 10:15)

Velgas un Gvido Senkānu ģimenē ir 5 bērni. Vecākā meita Judīte nokalpoja misiju Tempļa skvērā Soltleiksītijā, Jūtas štatā (2012. gada marts – 2013. gada augusts); Rūdolfs kalpoja Taipejas Taivānas misijā (2012. gada novembris – 2014. gada decembris); Kristīne kalpoja Čehijas-Slovākijas misijā (2013. gada oktobris – 2015. gada aprīlis); Matīss kalpo Londonas dienvidu misijā Lielbritānijā no 2014. gada 25. septembra.

Inara Jegina (*Liahona* Local Pages Editor in Latvia): Kā jūs gatavojāt savus bērnus misijai?

Velga: Kad mēs kristījāmies, mūsu vecākajai meitai Judītei bija 2 gadi. Viņa tika iesvētīta Baznīcā, un visi mūsu bērni ir uzauguši Evaņģēlijā. Otrai meitai Kristīnei bija 11 mēneši, kad mēs ar vīru saistījāmies Tempļī, un saistījāmies arī kopā ar saviem bērniem. Mūsu dēli — Rūdolfs, Matīss un Niklāvs ir dzimuši derībā ar To Kungu. Viņi ir izauguši ar zināšanām par To Kungu. Bērni bija pavisam maziņi, kad mani aicināja par Bērnu skolas prezidenti. Mēs mācījāmies Evaņģēlija patiesības gan mājās, gan Baznīcā Bērnu skoliņā. Man bija iedvesma rīkot vasaras nometnes bērniem, interesantus mājvakarus un dažādus pasākumus, lai stāsti par Jēzu un Evaņģēlija principiem kļūtu par manu un citu bērnu dzīves sastāvdaļu.

Gvido: Pievērsoties Jēzus Kristus evaņģēlijam, es nezināju daudz no tā, kas mani sagaida dzīvē, taču es zināju, ka tas ir patiess. Es arī saviem bērniem liku saprast, ka es tam patiešām ticu un arī darišu visu, ko Tas Kungs man liks. Un arī viņi auga līdzīgā garā, iegūdami savu pašu liecību un savu pašu pārliecību, vienlaicīgi zinādami, ko Tas Kungs sagaida no Saviem uzticīgajiem bērniem. Gatavošanās misijai notika caur to mazo lietu darišanu, ko Tas Kungs mums ir licis, — ģimenes lūgšanām, mājvakariem, Svēto Rakstu studēšanas, kopīgas baznīcas apmeklēšanas, baušļu ievērošanas un savu tuvāko mīlēšanas. Es nebiju pārliecināts, vai meitas brauks misijā, jo tas nav viņu pienākums, to viņas var darīt, ja pašas izvēlas. Savukārt ar zēniem mēs pārrunājām, ka tas būs viņu pienākums un kā viņiem vajadzētu gatavoties. Programma „Pienākums pret Dievu” bija viens no soļiem, tāpat arī gan Ārona, gan Melhisedeka priesterības saņemšana.

Velga: Iesākumā mēs kā vecāki tikai ieguldām un ieguldām savos bērnos, neredzot, kā tas atsaucas viņos. Tāds brīdis, kad es kā mamma sāku ieraudzīt mūsu evaņģēliskās audzināšanas rezultātus bija 2006. gada beigās, kad prezidents Hinklijs aicināja visus Baznīcas locekļus izlasīt Mormona



Šī fotogrāfija tika uzņemta pagājušā gada vasarā, kad Gvido un Velga svinēja savas sudraba kāzas un divi ģimenes locekļi kalpoja misijā.



Grāmatu līdz gada beigām. Mēs sadalījām tekstu vienmērīgās daļās, lasījām katrs individuāli, bet vakarā dalījāmies ar mīļākajiem pantiem no šīm nodaļām. Vecākie bērni bija vecumā no 11 līdz 16 gadiem. Tā bija brīnišķīga sajūta, kad es kā māte varēju redzēt, ka mani bērni saņem atklāsmes caur Garu un viņi zina to avotu, kur meklēt atbildes uz visiem dzīves jautājumiem. Ka viņi pazīst un mīl Debesu Tēvu un Jēzu Kristu. Domājot par kalpošanu misijā, es vienmēr esmu domājusi, ka tā ir brīnišķīga pieredze katram tuvoties Tam Kungam, un būtu priecīga, ja visiem maniem bērniem, arī meitām, būtu šāda iespēja. Taču katrs no viņiem šim aicinājumam gatavojās savā veidā un individuāli, jo katram ir savas personīgas attiecības ar To Kungu.

Gvido: Mēs mācījām saviem bērniem no zināma vecuma maksāt desmito tiesu kaut vai no savas kabatas naudas, ko mēs viņiem devām. Tāpat mēs mācījām dēliem — Rūdfam un Matīsam — no 12 gadu vecuma atlikt daļu no savas naudiņas, ko viņi nopelnīja par mājas apkopšanas darbiem (zāles pļaušana, trepju un celiņu slaucīšana un citiem) misijai. Līdz viņu misijai tur bija sakrājusies diezgan ievērojama summa.

I.J.: Kā jūsu bērni pieņēma lēmumu kalpot misijā?

Gvido: Es zināju, ka Judīte ir tāda personība, kurai neko nevar uzspiest. Ja viņa pieņems šādu

Māsa Judīte
Senkāne ar prezidentu Gillette un viņa sievu

Elders Rūdfols
Senkāns ar savu pārinieku Elderu Li Taivānas Taipejas misijā

lēmumu, tad viņa pieņems pati. Viņa zināja, ka mēs ar mammu to atbalstītu un būtu priecīgi par viņas kalpošanu misijā. Viņa vēl teica: „Tēti, tu nespied man. Meitenēm nav jābrauc misijā. Ja es pati izlemšu, tad izlemšu.”

Judīte: Patiesībā, kamēr es uzaugu, es nekad tā īsti nebiju domājusi vai gribējusi braukt misijā. Pat kad es biju Bērnu biedrības skolā, un mūsu skolo-tājas entuziastiski prasīja: „Kurš grib braukt misijā?” un visi bērni pacēla rokas, es apdomīgi nekad to nepacēlu. Man bija ļoti bail runāt ar cilvēkiem un stāstīt viņiem par evaņģēliju. Mani vecāki ļoti gribēja, lai mēs visi braucam misijā, un es to jutu. Bet es pati tiešām nopietni sāku domāt par braukšanu misijā tikai tad, kad man palika 21 gads. Man bija bailes joprojām, droši vien nedaudz citādas nekā bērnībā, bet es par to sāku domāt un lūgt, līdz kamēr es nolēmu spert pirmo soli, ar ticību, ka tad es saņemšu atbildi. Mans pirmais solis bija iet un runāt ar bīskapu par gatavošanos misijai manā BYU draudzē. Un tiešām — pēc šīs sarunas — es saņēmu spēcīgu sajūtu, ka Dievs grib, lai es braucu misijā, un mani pārņēma prieks un entuziasms kalpot, kādu es vēl nekad nebiju dzīvē jutusi. Bez šīs



spēcīgās atbildes es droši vien nebūtu aizbraukusi. Bet šis prieks mani tā pārņēma un mani burtiski „iznesa” cauri visām grūtībām, kas bija saistītas ar misijas papīru sagatavošanu. Garīgā sagatavošanās misijai ir ļoti svarīga, un misijā es nožēloju, ka nebiju vairāk studējusi „Sludini Manu evaņģēliju” pirms misijas.

Velga: Par dēliem Rūdolfu un Mātisu mums nebija jautājums, vai tu brauksi misijā, jo katram priesterības nesējam, kas to var, ir svēta privilēģija kalpot misijā. Bija tikai varbūt jautājums — kur tu gribi braukt misijā. Kopš 12 gadu vecuma, kad kāds jautāja Rūdfolfam, kur viņš grib braukt misijā, viņš vienmēr atbildēja — es braukšu uz Ķīnu. Ķīna joprojām ir slēgta valsts misionāriem. Jaunākais dēls Niklāvs vēl, pirms Rūdfolfs vēra vaļā savu misijas aicinājuma vēstuli, skandēja: „Tikai ne Ķīna, tikai ne Ķīna!” Tas bija pārsteigums, kad Rūdfolfs saņēma aicinājumu kalpot Taivānā ķīniešu valodā, un no otras puses arī nebija, jo mēs taču to „zinājām”. Rūdfolfs to zināja.

Rūdfolfs: Es sajūtu prieku un mieru savā dzīvē, kalpojot Jēzum Kristus. Pirms 2 gadiem mēs bijām aizbraukuši uz Ameriku, un man bija iespēja saņemt savu patriarhālo svētību, es ļoti biju gaidījis to. Kad patriarhs uzlika savas rokas uz manas galvas, es ļoti ļoti spēcīgi sajūtu to, ka Dievs mani pazīst personīgi un mīl. Tas ļoti stiprināja manu liecību, un es joprojām atceros šīs sajūtas. Es vēlos dalīties ar šīm sajūtām ar saviem draugiem un paziņām, lai arī viņi varētu sajūst šo mīlestību. Misionāru darbs ir vissvarīgākais darbs uz Zemes. Es vienmēr zināju, ka vēlos braukt misijā un palīdzēt cilvēkiem nākt pie Kristus.

Matiss: Par misiju jau man daudz tika mācīts un stāstīts bērnībā, tajā brīdī tas man kļuva kā viens no dzīves mērķiem, dzīves sastāvdaļām. Šķita tikai dabiski, ka pēc skolas beigšanas došos misijā. Tomēr vēlāk, kad manas māsas un brālis devās savās misijās un dalījās ar savām misijas



pieredzēm, vēlme kalpot misijā auga vēl spēcīgāk, jo es redzēju, cik daudz svētību viņi bija saņēmuši, pateicoties šai izvēlei. Interesanti arī šķita tas, ka vēstulēs bija redzams, ka misija nav viegla, tajā ir ļoti daudz pārbaudījumu un grūtības, dažbrīd pat bezcerīgas sajūtas. Tomēr jāapzinās, ka tas ir Tā Kunga darbs un Viņš vienmēr atradīs veidu, kā palīdzēt. Tad, tuvojoties manai deviņpadsmitajai dzimšanas dienai, es tiešām sajūtu, ka es patiesi vēlos doties misijā un kalpot Tam Kungam. Tā vairs nebija manas dzīves sastāvdaļa tādā nozīmē, ka „visi to dara”, tā kļuva par manu vēlmi, un tas arī palīdzēja veikt visu nepieciešamo, lai varētu pieteikties kalpošanai misijā.

Kā tu juties, kad saņēmi aicinājumu kalpot misijā?

Kristīne: Vairāk vai mazāk es apsvēru visu dzīvi šo jautājumu par braukšanu misijā, taču es baidījos, ka tas būs grūti, un vai es varēšu būt pietiekoši laba misionāre. Daudz nopietnāk es šo jautājumu sāku pārdomāt, kad Judīte gatavojās savai misijai. Tā bija liela svētība, ka es varēju mācīties no Judītes un Rūdfolfa pieredzēm un sajūtam, es

**Māsa Kristīne
Senkāne ar
savu pārinieci
Māsu Hagardu
Čehijas-
Slovākijas misijā**

redzēju, kā viņi auga un mainījās misijā, kā viņi tuvinājās Dievam un ka viņi bija priecīgi. Ja viņi to varēja izdarīt, tad jau es arī varu! Tas ilga kādu laiciņu, bet gadu, pirms man būtu 21 gads, es jau zināju, ka braukšu misijā. Es zināju, ka, lai arī meitenēm ir tikai „ieteicams” kalpot misijā, Dievs no manis sagaidīja, ka es braukšu, lai Viņš varētu man iemācīt tās lietas, kas man vēl jāapgūst. Es jau zināju, ka man jābrauc misijā, bet pieņemt šo lēmumu man prasīja zināmu laiku. Lai sagatavotos misijai, es lūdzu, studēju uzcītīgāk Svētos Rakstus un „Sludini Manu evaņģēliju”, mācījos izmainīt savu dzīvi un paradumus, lai patiešām Dievs man būtu pirmajā vietā. Es centos iemācīties pantus no galvas un mācīt ar misionāriem stundiņas. Es daudz domāju par to, kā cilvēki uztver evaņģēlija vēstījumu un kā viņiem to pasniegt, lai viņi sajustu, cik labs tas ir. Man arī pašai bija jāstiprina sava liecība par to, ka evaņģēlijs tiešām ir patiesība. Taču iemācīties būt misionārei var tikai tad, kad par tādu kļūsti!

Elders Matīss
Senkāns ar savu pirmo pārinieku Elderu Mačado



Matīss: Kad man paziņoja, ka vēstule ir Mas-kavā, es nedaudz nervozēju, jo es vēlējos zināt, kur es tieku aicināts kalpot. Es vienmēr sapņoju par kādas jaunas valodas apgūšanu misijas laikā un tāpēc visu laiku es vēlējos uzzināt, kura valoda tā būs. Pēc kāda laika mans satraukums norima, bija pat laiks, kad citi cilvēki bija vairāk satraukušies par manas misijas aicinājumu nekā es pats. Bet, kad es saņēmu savu aicinājumu, mans uztraukums atgriezās, jo es tiku aicināts kalpot Dienvidanglijas misijā. Es biju ļoti laimīgs. Es jutu, ka tā bija tā vieta, kur Tas Kungs gribēja, lai es kalpoju. Es nekad nebiju domājis par Angliju, es nekad nebiju pieņēmis to kā variantu, bet, kad es atvēru vēstuli, es sapratu, ka tieši tā bija manas misijas sapņu zeme. Tad es sāku studēt materiālus saistībā ar savu misiju, sāku apmeklēt tempļa un misijas stundas, lai es būtu labi sagatavojies kalpot Tam Kungam. Es esmu jutis savā dzīvē Tā Kunga klātbūtni un mīlestību, un es vēlos, lai citi cilvēki varētu just to pašu.

I.J.: Kādas svētības jūs un jūsu bērni esat saņēmuši no kalpošanas misijā un ko viņi mācās no tās?

Gvido: Nevienam no viņiem nav viegla misija, taču tās svētības, ko gan viņi, gan mēs saņemam, ir tā vērtas. Pirmkārt jau tas, ka nav iespējams piezvanīt uz mājām, kad iegribas, taču reizi nedēļā var rakstīt vēstules. Vēstulēs mēs esam sākuši runāt par tādām lietām, kas ir daudz dziļākas nekā ikdienišķas sarunas. Man ir liels prieks saņemt vēstules no saviem bērniņiem, kas ir misijā. Es varu redzēt, ka Tas Kungs svēta gan mūs, mājās palikušos, gan arī pašus bērnus misijā, es varu redzēt, kā viņi mainās, nobriest, kļūst patstāvīgāki un Kristum līdzīgāki!

Velga: Visi mani misionāri man ir liels piemērs — es mācos no viņiem ziedošanos Tam Kungam, vēlēšanos un spējas pakļaut sevi Tam Kungam,

uzticēties Viņam, iegūt Kristum līdzīgas īpašības. Es redzu lūgšanas brīnumus viņu dzīvēs, un tas mudina mani vērsties pie Tā Kunga cītīgāk un ar lielāku ticību. Agrāk es kā māte droši vien vēlētos, kaut mani bērniem būtu vieglāka dzīve, kaut viņiem nebūtu lielu grūtību un nebūtu jācieš. Tagad es zinu, ka gan man, gan mani bērniem ir vajadzīgas zināmas grūtības, caur kurām viņi varētu vislabāk augt un tuvoties Tam Kungam un kļūt par labākiem cilvēkiem. Tagad es kā ģimenes devīzi drīzāk varētu noformulēt šādu apgalvojumu: „Augstāku mērķu labā Senkāni var darīt grūtas lietas”. Ja agrāk es varbūt būtu vēlējusies, lai grūtības iet secen mūsu ģimenei, tad tagad lūdzu, lai katram no mums tiktu dotas spējas un spēks pārvarēt mūsu izaicinājumus, kļūt pilnīgākiem, lai varētu tuvoties Tam Kungam.

Judīte: Galvenās lietas, ko es mācījos misijā: es varēju sajūst, ka Debesu Tēvs mīl mani un katru cilvēku individuāli, un kā Viņš ir iesaistīts mūsu dzīvēs katrā detaļā, tas ir apbrīnojami. Es iemācījos vairāk par to, ko tas īsti nozīmē — paļauties uz Dievu.

Svētības, ko es saņēmu, pateicoties misijai: es jutu visas misijas laikā, kā mana ģimene un Latvijas baznīca tika pastiprināti svētīta, un man bija īpaša sajūta, ka tas ir pateicoties tam, ka es kalpoju. Es arī varēju redzēt, kā manu klausītāju dzīves tiek svētītas, un tas stiprināja manu ticību. Svētība arī bija iepazīt tās visas brīnišķīgās Tempļa skvēra māsas — eņģeļus — un mācīties no viņu piemēra, un būt stiprinātai no viņu ticības. Arī svētība bija iepazīt vairāk pašai sevi, savas vājības un to, kas man ir jāmacās, lai progresētu un ietu uz priekšu.

Rūdolfs: Esmu mācījies būt paklausīgs, pazeimīgs un ieklausīties Svētā Gara pamudinājumos. Esmu patiešām priecīgs par visiem šiem brīnumiem, esmu pateicīgs, ka varu tik daudz mācīties par ticību. Jēzus Kristus ir teicis: „Ja jums ir ticība, jūs varam paveikt jebko, kas ir noderīgs Manī.” Tas

patiešām ir patiesi. Mums ir jātic un jādara viss savos spēkos ikvienā lietā, ko vēlamies paveikt. Tad arī brīnumi notiks!

Es patiešām jutos ļoti laimīgs savā misijā. Kaut gan dažreiz ir grūti, jo ir nogurums, nežēlīgi karsts, cilvēki noraida šo vēstījumu utt., es nekad nemainītu šo pieredzi pret jebko citu. Esmu tik daudz mācījies un garīgi audzis šeit. Esmu mācījies mīlēt cilvēkus. Jutos patiešām priecīgs, ka man ir šī privilēģija būt par Dieva pārstāvi. ■

Informācija par Stokholmas tempļa braucieniem 2015. gadā

12.–16. maijs

11.–15. augusts

3.–7. novembris

LIELDIENU DĀVANA

Sveicot visus šajās Lieldienās, Baznīca ir nākusi klajā ar jaunu video un interneta vietni, kas pievēršas Glābēja Augšāmcelšanās brīnumam un Viņa īstenotās Izpirkšanas nozīmei mūsu dzīvē. Ikviens ir aicināts *atklāt Viņa upuri, pieņemt Viņa mācības un dalīties Lieldienu priekā*, apmeklējot easter.mormon.org! ■

